

РЕШЕНИЕ

№ 1888

гр. София, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Калина Анастасова
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Калина Анастасова Въззивно гражданско дело
№ 20221100501633 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 258 – чл. 273 ГПК.

С Решение № 20219532 от 07.12.2021 г. по гр.д. № 457/2021 г. по описа на СРС, 72 с-в, е отхвърлен, като погасен по давност предявеният от Я.Г. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, иск по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника „*****“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати сумата от 20 000 лв. обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди - болки и страдания, в следствие на травматични увреждания, получени при ПТП, настъпило на 19.10.2015 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

Решението е обжалвано от ищеца Я.Г. П. с изложени доводи, че е неправилно поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила и поради необоснованост. При постановяване на решението си, съдът е пропуснал да обсъди всички доказателства по делото поотделно и в тяхната съвкупност. Освен това е налице несъответствие между фактическите констатации на съда и обективната истина. Неправилен е извода на съда, че претенцията е погасена по давност, тъй като същият не отчита въведеното спиране течение на приложимия давностен срок по време на извънредното положение в съответствие с въведената нормативна уредба /Закон за мерките и действията по време на извънредното положение/. С оглед последното за

времето от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давност за вземането не е текла. При съобразяване че срокът на давността изтича по време на официални празници – 26.12.2010 г., то, с подаването на исковата молба на 29.12.2020 г. е спазен срокът за предявяване на вземанията пред съда. Като не е съобразил сочените разпоредби съдът е постановил своето решение при нарушение на материалния закон. С оглед установените травматични увреждания във връзка с ПТП, период на лечение и възстановяване при отчитане, че по това време пострадалата не е могла да се придвижва и обслужва самостоятелно, заявява, че следва да бъде определено застрахователно обезщетение в размер на исковата сума при отчитане извършеното плащане от застрахователя на сумата 20000.00 лв.

Жалбоподателят отправя искане за отмяна на решението и уважаване на исковете. Претендира разноски.

В срока по чл.263, ал. 3 ГПК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ответника „***** *****“ АД.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, съдът намира същата за основателна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните - т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Съдът приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилност изложени във въззивната жалба, съдът намира следното:

За да постанови решение в обжалвания смисъл, СРС е приел, чев производството са доказани предпоставките на приложимата правна норма чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.). Сочената разпоредба предпоставя кумулативната наличност на следните обстоятелства: 1 .предпоставките по чл. 45, ал.1 от ЗЗД за вземане за непозволено увреждане срещу водач на МПС, които са: виновно и противоправно поведение на водача, в причинна връзка с което са произлезли вреди; вид и размер на вредите; вина - която се предполага съгласно чл. 45, ал.2 от ЗЗД, като опровергаването на тази презумпция е в тежест на ответника. 2. наличие на договор за застраховка гражданска отговорност, сключен между ответника и виновния водач; реализиран в хода на

действие на същия застрахователен риск.

Въпреки това съдът е приел, че направеното от ответника възражение за погасяване по давност на вземанията е основателно, тъй като в случая е изтекъл приложимия петгодишен давностен срок предвиден в чл. 197 КЗ /отм./ считано от датата на настъпване на събитието - 19.10.2015 г. до подаване на исковата молба в съда на 29.12.2020 г.

Решението е неправилно.

В проведеното производство е установено и страните не спорят, че на 19.10.2015 г. в гр. София, на бул. Ботевградско шосе е настъпило ПТП между МПС Сеат Модел Ибиза с рег.№ *****, където пътувала ищцата, и МПС Ауди А6 Олроуд с рег.№ *****, гражданската отговорност, на чийто водач към момента на ПТП била застрахована при ответника ***** АД. За понесените от Я.Г. П. неимуществени вреди застрахователят ответник ѝ изплатил застрахователно обезщетение в размер на 20 000.00 лв.

Виновното и противоправно поведение на деликвента, в резултат на което са били причинени вредите на пострадалата са установени в производството чрез постановената осъдителна присъда по НОХД № 22545/2015 по описа на СРС. С оглед указаното в разпоредбата на чл.300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. С оглед това в случая е установено, че водачът на МПС Ауди А6 Олроуд с рег.№ ***** е причинил ПТП поради нарушение на правилата за движение по пътищата - чл. 37, ал.1 ЗДвП, като с поведението си е причинил по непредпазливост средна телесна повреда на повече от едно лица, сред които и Я. П., пътник в автомобила.

В проведеното производство е установено чрез събраните писмени доказателства, констатациите на приетата пред първата инстанция СМЕ, които настоящия състав възприема изцяло по реда на чл.202 ГПК, че в резултат на ПТП ищцата е получила следните телесни увреждания: счупване на лъчевата кост на дясна предмишница в долния ѝ край; счупване на лява подбедрица в долния ѝ край в областта на глезенната става и разкъсно-контузна рана на дясно ухо /последниците от последната не са предмет на иска/.

Установено е, че за възстановяване на ищцата от травмите ѝ било проведено оперативно лечение и поставени гипсови имобилизации. Чрез показанията на свидетеля А.Г. Х., преценени съобразно указанията на чл.172 ГПК /с оглед събраните в производството доказателства/ и чрез констатациите на експерта по СМЕ се установява, че след сваляне на гипса пострадалата е провеждала рехабилитация, като шест месеца след операцията ѝ били премахнати винтовете от лявата глезенна става.

Мака към момента да е запазен обемът на движения на двете стави и двете счупвания са довели до трайно затруднение на движенията на десен горен крайник и на движенията на ляв долен крайник за срок повече от 30 дни. При нормално протичане на лечебния процес, периодът на възстановяване на лъчевата кост на дясна предмишница е 3-4 месеца, а на лявата подбедрица - около шест месеца. Съгласно заключението на вещото лице, в резултат на травмите ищцата е трябвало да носи гипсови имобилизации на лява глезенна става и дясна гривнена става за срок от 30 дни. През този период е изпитвала затруднение в хигиенно-битовото си обслужване. Съгласно заключението, ръцете и краката не са фиксирани от предпазния колан и биха могли да получат увреждания независимо от неговото положение.

Чрез показанията на свидетеля Х., след инцидента, ищцата не можела сама да се придвижва и обслужва, тъй като травмите били на крака и ръката. След сваляне на гипса започнала да ходи с патерици, а след това и самостоятелно, но накуцвайки. И към настоящия момент накуцва и не може да извършва дейностите, с които преди се занимавала.

С оглед това, съдът намира за доказани предпоставките на чл. 226, ал.1 КЗ /отм./, а именно: в резултат на ПТП ищцата е претърпяла неимуществени вреди под формата на болки, страдания и неудобства от случилото се, които следва да бъдат обезщетени. Налице са предпоставките за ангажиране отговорността на застрахователя по гражданската отговорност на причинителя на вредите на пострадалото при ПТП лице.

Обезщетението за неимуществени вреди, съгласно чл. 52 от ЗЗД, се определя от съда по справедливост. Критерият "справедливост" по смисъла на цитираната разпоредба не е абстрактно понятие, а е свързан с преценката на конкретните факти, установени по делото. При определяне размера на неимуществените вреди следва да се вземат под внимание всички обстоятелства, които обуславят тези вреди /ППВС № 4/1968 г./. Такива обстоятелства могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, включително и прогнозата за в бъдеще. Отделно от това, определянето на размера на обезщетението е и според лимитите на застрахователните суми за неимуществени вреди и конкретните икономически условия към релевантния за определяне на обезщетението момент - 19.10.2015г., когато е настъпило произшествието, от което са произтекли вредите. В разглеждания случай неимуществените вреди са във формата на болки и страдания, понесени от ищцата като последица от получените при ПТП травматични увреждания.

Съобразявайки характера и тежестта на получените травми /средни телесни повреди/, интензитета и продължителността на понесените във връзка с тях болки и страдания и продължителността на оздравителния процес, стресът от преживяното, неудобствата в ежедневието и ограниченията в придвижването и обслужването за

срока за лечение и възстановяване, ограниченията, които пострадалата е изпитала при извършваните обичайни дейности, както и липсата на неблагоприятни последици върху здравето с траен и необратим характер, настоящият съдебен състав приема, че обезщетението за репарирането им възлиза на 40000.00 лв., от които следва да се приспаднат платените вече от застрахователя 20 000.00 лв.

Направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат с поведението на пострадалата, съдът намира за недоказано и съответно – неоснователно. По смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, съпричиняване е налице, когато с поведението си пострадалият е допринесъл за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил настъпването на вредите. Приносът на пострадалия трябва да бъде конкретно установен, както и обстоятелството, че без приносът не би се стигнало до уврежданията. В доказателствена тежест на въвелия възражението ответник е да установи по реда на чл. 154, ал. 1 ГПК фактите, на които основава същото. В случая по делото не са събрани доказателства, от които да се установява, че с поведението си ищцата е допринесла за настъпване на вредите, тъй като травматичните увреждания биха се реализирали и при поставен и без поставен колан. Възражението по чл. 51 ЗЗД е недоказано и няма основание за намаляване отговорността на ответника за вреди.

Възражението на ответника за погасяване по давност на вземането за обезщетение, съдът намира за неоснователно.

Исковата молба е подадена в съда на 29.12.2020 г. /от която дата се счита предявен искът за вземанията) и приложим е петгодишен давностен срок по чл. 197 КЗ /отм./, считано от датата на настъпване на събитието - 19.10.2015 г.

През този период обаче са настъпили обстоятелства, довели до спиране на давността - във връзка с въведеното на 13 март в страната извънредно положение и с обнародвания на 24 март Закон за мерките и действията по време на извънредното положение /Закона за извънредното положение/. Със Закона за извънредното положение се спират давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права, или се пораждат задължения за частноправните субекти - с изключение на сроковете по Наказателния кодекс и Закона за административните нарушения и наказания. Давностните срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или прекратяват права или се пораждат задължения за частноправните субекти, не текат от датата на обявяване на извънредното положение - 13.03.2020 г. до момента на неговата отмяна. Съгласно § 13 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (в сила от 14.05.2020 г.), сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за

преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на закона в "Държавен вестник". В случая, давностният срок е спрял да тече на 13.03.2020 г. и е продължил да тече считано от 22.05.2020 г., като към датата на подаване на исковата молба на 29.12.2020 г. не е изтекъл. Доводите на въззивника са основателни.

При тези изводи предявения иск по чл.226, ал.1 КЗ /отм./ като основателен и доказан подлежи на уважаване за цялата претендирана сума 20000.00 лв., върху която следва да бъде присъдена законна лихва от датата на ПТП – 19.10.2015 г. до окончателно погасяване на задължението.

Поради разминаване изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно.

По разноските:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл.38, ал.2 ЗА в полза на процесуалния представител на ищеца-адв.Т.П. Б. от АК Пловдив следва да бъде присъдена сумата 1130 лв.-разноски за възнаграждение за адвокат за първата инстанция и сумата 1130 лв.-разноски за възнаграждение за адвокат за въззивната инстанция за оказаната безплатна правна помощ.

Воден от гореизложеното, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20219532 от 07.12.2021 г. по гр.д. № 457/2021 г. по описа на СРС, 72 с-в, с което е отхвърлен, като погасен по давност предявеният от Я.Г. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ,, *****, иск по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) и чл. 86 ЗЗД, за осъждане на ответника ,,*****“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати сумата от 20 000.00 лв. -обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди - болки и страдания, в следствие на травматични увреждания, получени при ПТП, настъпило на 19.10.2015 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ,,*****“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, бул. ***** да заплати на Я.Г. П., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. ,, *****, на основание чл.226, ал. 1 КЗ (отм.), сумата от 20 000.00 лв. -обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди - болки и страдания, в следствие на травматични увреждания, получени при ПТП, настъпило на 19.10.2015 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ,,*****“ АД, ЕИК *****, седалище и адрес на

управление гр. София, бул. ***** ***** да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ГПК
вр. чл.38, ал.2 ЗА в полза на процесуалния представител на ищеца-адв.Т.П. Б. от АК
Пловдив сумата 1130 лв.-разноски за възнаграждение за адвокат за първата инстанция
и сумата 1130 лв.-разноски за възнаграждение за адвокат за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____